

ÉVKÖZI 20. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Jer 38,4-6.8-10 – Zsid 12,1-4 – Lk 12,49-53

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Ösztönös törekvése az embernek, hogy nyugalma legyen, hogy békességben éljen. Nem véletlen, hogy ebben a bevezető énekben is az Isten felé fordulunk, hogy mindez megvalósuljon, a nyugalom és a béke. Ezzel a kereszténységgel mi jól belekeveredtünk a harcba, hiszen Jézus azt mondja, ami ösztönös és természetes vágyainkkal látszólag szembejön: nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem harcot.

Kedves Testvérek, ezen a mai vasárnapon arról a harcról gondolkodunk, amely harctól függ az ember egyéni élete is, meg a világ sorsának a kimenetele is. Jézus azt a harcot indítja, amely nem ember harca a másik emberrel, hanem az Isten drámai küzdelme értünk emberekért, a jó harca a gonosszal, a rosszal. Csatlakozzunk!

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! A keresztények krisztusiak, a keresztény élet középpontja Jézus Krisztus, és a mi keresztény életünk attól függ, hogy milyen kapcsolatunk van Jézus Krisztussal. Elköteleztük-e magunkat Jézus Krisztusnak, aki az ember megmentője, a Megváltó, a világ Megváltója?

Ezen a mai vasárnapon arról hallunk, hogy Jézus Krisztus mi módon akarja ezt a küldetést betölteni. Ő maga azt mondja: vágyva vágyom arra, hogy a szenvedés keresztségével megkereszteltessem, így is mondhatnám, hogy a kereszthalál szenvedésével megkereszteltessem. Mert hiszen a keresztség a mi emberi életünkben és a keresztény életünkben nem arról szól, hogy vizet öntenek a fejünkre, olajjal megkenik a homlokunkat, ez egy beavató szertartás. A kérdés az, hogy a keresztény értékek elkötelezettjei vagyunk-e. És Jézus szinte szembe jön velünk és megcáfolja a mi legemberibb vágyainkat, akik békét akarunk, akik jót szeretnénk, akik a háborútól és a különböző ellenségeskedésektől meg akarunk szabadulni.

Csak hogy rossz úton próbáljuk ezt. Egyetlen út van, Jézus Krisztus útja. Jézus Krisztus a – talán mondhatom így – főszereplője ennek a történetnek, az ember üdvösségtörténetének, a világmegváltás történetének és ő arról beszél, hogy vágyva vágyom arra, hogy eljöjjön az órá, az az óra, amikor beteljesítheti Isten akaratát. Ennek igen nagy küzdelem az ára, de ez a küzdelem a győzelem. A jó legyőzi a rosszat és egyszerűen arról van szó, hogy mi, akik meg akarunk szabadulni minden rossztól, hogyan akarunk győzni.

Hiszen az a világ, amelyben élünk, a háborúk világa, ez a világ, amelyben élünk, olyan világ, amelyben az emberek szembemennek egymással. Ebben a világban folyik a harc. Hétköznapi harc ez, nemcsak ukrán-orosz háború, ezek az ijesztő méretek. Háború van férj és feleség között, családtagok között, ember és ember között, és elfelejtjük azt, hogy ebben a viadalban a rossz viaskodik a rosszal. Mert senki se merészelje azt mondani, hogy ő a jó, hiszen mindenki, aki háborúskodik a másikkal, meg van győződve a maga jóságáról.

Oly sokat elgondolkodtam azon, ahogy például ezt a szomszédunkban vívott háborút értelmezte a világ. Jézus Krisztus ezzel az emberi értelmezéssel kapcsolatosan azt mondja: ne ítélkezzetek! Hiszen még a legjobb ember is felfedezi magában a sötét vágyakat, a sötét terveket, a sötét gondolatokat. És ugyan mi jön ki abból a harcból, amikor a rossz harcol a másik rosszal?

Akkor, amikor Jézus azt mondja, nem azért jöttem, hogy békét hozzak, nem azért jöttem, hogy a mindennel megalkuvó békét hozzam, hanem harcot, azon kellene elgondolkodni, Testvérek, hogy az a harc, amit Jézus mond, az miféle harc. Nem a rossz harcol a rosszal, hanem ez a jónak a harca a rosszal, ez Jézusnak a harca a gonosszal. És a kérdés azon múlik, hogy hol állunk. Jézussal szövetezünk, Jézushoz tartozunk? Jó, persze könnyű azt mondani, hogy igen, de amikor harcra kerül a sor, amikor dönteni kell, akkor kiderül, hogy mi lakik az emberben.

Testvérek, ez a döntő kérdés. Jézus föltétlen kapcsolatot igényel a maga részéről. Teljes odaadást, teljes összetartozást Jézussal, amire végeredményben minden emberi kapcsolatunkban mi is törekszünk, vagy legalábbis hangoztatjuk, hogy ezt szeretnénk, teljes odaadással, teljes lényünknek az odaajándékozásával szeretnénk a kapcsolatainkat megpecsételni. Jézus azt mondja, hogy nem a mindennel megalkuvó békét akarom, a vele való kapcsolatban ennek nincs helye, hanem küzdelmet akarok.

Mert, Testvérek, minden egyes döntés küzdelem és valahol itt rejtőzködik mindegyikünk életeszmeje. Mindent kérdés döntést követel és a döntésünk mindig arról szól, hogy hol állunk, az értékek oldalán állunk-e, avagy az önzés, az érdek és sorolhatnám mi mindent szoktunk ilyenkor mondani, határozza meg a döntésünket. Tehát akkor, amikor Jézus a harcról beszél, akkor ez a jézusi harc nem a rossznak a harca a rosszal, hanem a jónak a harca a gonosszal, vagy a jónak a harca a méltatlansággal.

Rendkívül fontos, hogy most, amikor evvel a kérdéssel szembesülünk, akkor nekünk, akik a békére vágyunk, a nyugalomra vágyunk, arra kell odafigyelni, hogy Jézus mi módon vívta meg ezt a harcot. Azt mondta: vágyva vágyom erre az ütközetre, erre a végső ütközetre. Az egész élete erről szólt, minden egyes döntése arról szólt, hogy neki mindennél fontosabb az Isten, az Isten akarata és mindennél fontosabbak vagyunk mi emberek, az ember java, az ember érdeke, az ember boldogsága. Jézus minden egyes mérlegelése, ha lehet ilyenről beszélni, erről szól. Bár az ő esetében talán mondhatom nyugodtan, nincs mérlegelés, a mi esetünkben lehet csak erről szó. Az Utolsó vacsorára mikor készül: vágyva vágytam erre az estére, és amikor ennek a vacsorának vége van, akkor: induljunk – hívja az apostolokat, hogy induljanak arra a helyre, ahol beteljesedik a Megváltás műve. És Jézus nem ellenkezik, mert a rosszat rosszal nem lehet legyőzni. Mindenét elveszíti, mindent odaad, mindenről lemond, az életéről is!

És Testvérek, ez az ember győzelmének a lehetősége. Rendkívül fontos ez, mert a szerencse az, amikor az Isten kerül szembe a mi méltatlanságunkkal, a mi önzésünkkel, a mi evilági értékrendünkkel. Ez az Üdvösség szempontjából az ember egyetlen lehetősége, hogy az Isten harcolja a jó harcot a gonosszal, értünk. Mindent odaadott Jézus, egyről nem mondott le, arról, amit az Atya várt el tőle, és egyről nem mondott le, az emberek szeretetéről, az emberek szeretéséről, talán így a precízebb. És mi ennek köszönhetjük az életünket, mert ez a harc, kedves jó Testvérek, bennünk folyik, ez a harc a mi lelki világunkban zajlik és egyetlen esélyünk van, hogy Jézus oldalára állunk és Istenért és egymás iránti szeretetért mindenre készek vagyunk. Nem vagyunk hajlandók senki emberfia kedvéért erről lemondani!

Nem véletlen, hogy furcsa emberek, akik mélységesen átérezték ezt a harcot önmagukban, ezek voltak az oszloposok, hatalmas oszlopokat építettek és az oszlopok tetejére költöztek. Gyarló emberi elképzelés. Az ember mindig messze van az eszméktől, mindig messze van a mindig érvényes igazságoktól. Úgy gondolták, hogy ha a földtől távolodnak, akkor közelebb kerülnek Istenhez meg ezekhez az eszmékhez. Na, ne költözzünk oszlopokra, maradjunk mi csak itt a Földön, a mindennapok világában. Csak ne feledkezzünk meg arról, hogy nem szabad belekeverednünk azokba harcokba, amely harcokat ember vív a másik emberrel. Ez két rossznak a kötekedése, verekedése, harca egymással.

Jézus megmutatta az utat. Jézus azt várja tőlünk, hogy feltétel nélkül tartozzunk hozzá és akkor van reményünk arra, hogy győz a jó az életünkben is, a mi életünkben is. Mert az ember fölismeri azt, hogy a rosszat rosszal legyőzni nem lehet. Ez a világ mindennapjaiban is látszik. Itt is mindenki arról beszél, hogy Ukrajna meg Oroszország között legyen vége a háborúnak, kössenek békét. Amióta a világ világ, tudjuk azt, hogy minden békekötés felkészülés a következő háborúra, tehát ne csapjuk be magunkat.

Egyetlen út van a krisztusi harc, aki azért jött, hogy ez a harc, ez határozza meg az életünket. Akár férj és feleség kapcsolatát, gyerekek kapcsolatát, barátok kapcsolatát, minden ember kapcsolatát egymással. Mert egyetlen út van a mi közös életünkben, amikor tudunk megbocsátani, amikor Jézus segítségével és a jézusi példa nyomán fölismertük azt, hogy ez az egyetlen út: a másik ember javát keressük, az Isten akaratának az eligazítása, közreműködése révén. Én ajánlom mindenkinek ezt az utat.

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves jó Testvérek! Most az Úr imádságát imádkozzuk. Az apostolok kérték az Urat, hogy tanítsa őket imádkozni. Ebbe az imádságba az ember a legnagyobb gondjait tudja belerejteni és vinni az Isten elé. Hát ha itt, ma a háborúról van szó meg a jónak a győzelméről, amelynek a feltétele az, hogy föllobbanjon a szívünkben a szeretet tüze, akkor gondoljunk arra, hogy ezekben az emberi háborúskodásokban mindkét fél azt gondolja, hogy neki van igaza. Sőt, az ostoba világ meg az ostoba emberke is veszik a bátorságot, hogy igazságot szolgáltatnak, egyiket mondják jónak, a másikat mondják rossznak. Van benne igazság, de ez arra is érvényes, akit jónak mondanak meg arra is érvényes, akit rossznak mondanak. Ezért ez a harc nem a jónak meg a rossznak a harca, hanem az ember harca a másik emberrel. Ebben az imádságban kérjük a Szentlélek megvilágosító kegyelmét – legalább a hívek számára.

Mi Atyánk...

Könyörgés

Irgalmas Istenünk, e szentségi eledel által Krisztust vettük magunkhoz. Alázattal kérünk, hogy mi, akiket Fiad képére alakítottál a földön, dicsőségében is részesüljünk a mennyben. Aki él és uralkodik mindörökkön-örökké.

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Holnap Nagyboldogasszony ünnepe, Mária mennybevitelének az ünnepnapja. Tekintettel arra, hogy Szent Istvánnak egészen sajátos kapcsolata volt a Szűzanyával, nem véletlen, hogy a koronát neki ajánlotta kétségbeejtő helyzetében, a magyar

nemzet életében a legnagyobb nemzeti ünnep volt ez. Voltak ennél nagyobb egyházi ünnepek, de nemzeti ünnepként a legnagyobb volt. És ezt a protestánsokkal is együtt ünnepeltük.

Tehát holnap. Régen mindig munkaszüneti nap volt, de sajnos beütött a krach a kommunizmussal, akkor eltörölték, aztán még mindig nem sikerült visszaállítani. Mindenesetre én csak arra emlékezem, hogy az üldöztetések időszakában, a kommunista évtizedekben a templomokba nem fértek el az emberek ezen az ünnepnapon.

Holnap este lesz itt a szentmise fél 6 órakor. Ünnepit is lehetne mondani, a kórház munkatársainak munkaszüneti nap van, mégiscsak egy keresztény intézménynek a dolgozói, de hát különben munkanap van másoknak, úgyhogy nincs értelme. Még vasárnap is csak ennyien vagyunk, akkor most egy ilyen ünnep, ami a legnagyobb ugyan, nem szeretnénk teljesen üres templomban bemutatni a hálááldozatot. Tehát holnap este fél 6 órakor lesz az ünnepi szentmise.

Aztán szombaton István királynak az ünnepe. Összekötődik ez a két ünnep is. Ráadásul ez a kápolna Szent István királyról elnevezett kápolna, tehát ennek a kápolnának ez egy külön ünnep is. Úgyhogy szombaton 9 órakor lesz az ünnepi szentmise.

Szeretettel várjuk a testvéreket!

+ *ÁLDÁS* +